

Marala: «Posar la cura al centre ja és revolucionari»

Parlem amb el trio sobre el seu àlbum de debut, 'A trenc d'alba'

Marala | Jordi Ortolà i Miriam Ribes

La santcugatenca **Selma Bruna**, la pedreguera **Sandra Monfort** i la palmesana **Clara Fiol** són les veus de **Marala**. El trio d'arrel mediterrània combina cants ancestrals i actualitat al seu debut, *A trenc d'alba* (U98 Music, 2020), un disc en clau feminista i producció d'Aniol Bestit que va veure la llum, precisament, el dia de la dona de treballadora. Parlem amb les tres artistes sobre el compromís social imprès a la seva música i el seu nou disc.

Hi ha algun fil conductor que enllaci les cançons d'*A trenc d'alba*?

Sandra Monfort: Musicalment, el disc té un color molt propi per la utilització de les tres veus, les guitarres i també pels arranjaments.

Selma Bruna: Les dones són les grans protagonistes, començant perquè som un trio femení però també perquè la majoria de poemes musicats són de poetesses i, a més, dediquem tot el disc a les nostres àvies. En totes les cançons hi ha un regust de feminisme.

Hi ha, per tant, una intenció de reivindicació feminista en el vostre debut?

Clara Fiol: Sí, "A sa trenc d'alba", la cançó que dona nom al disc, parla del moment en què les dones comencen a poder mostrar-se al món perquè hi ha l'espai i han tobat la força. Creiem que aquesta potència ha de ser nova, amb un codi que fins ara no havia estat valorat perquè vivíem

en un món molt masclé. Ha de ser una força lluminosa, que exigeix un canvi en aquest món, per això només el fet de posar la cura al centre ja és revolucionari.

No és habitual un grup tan jove fent música d'arrel. D'on surt el vostre interès?

C.F: La música que fem ha de tenir cura de moltes coses, de la igualtat de gènere, per exemple, o del patrimoni cultural. És una filosofia que va molt amb la nostra manera de fer i d'entendre'ns, i seria estrany que la música no ho reflectís. Per nosaltres és molt natural honrar el lloc d'on venim.

Marala Foto: Jordi Ortolà i Miriam Ribes

En aquest disc heu gravat amb banda i a més teniu algunes col·laboracions.

S.M: Sí, hi han participat **Aleix Tobias**, que ha fet les percussions; **Xavi Lozano**, que ha posat els coloretts amb les mil flautes que té, i també **Xarim Aresté** amb la guitarra elèctrica.

C.F: També hi ha col·laborat **Faneka**, un grup de quatre dones de Madrid amb qui tenim un vincle molt fort i compartim una filosofia i unes dinàmiques molt similars.

Una de les característiques que més destaquen de la vostra música és el virtuosisme amb què canteu a tres veus.

S.M: Sí, posem molt el focus en la polifonia. La **Selma** i la **Clara** han fet cant coral i jo guitarra clàssica, i conjuntament treballem molt amb dinàmiques i volums. Ens agrada tenir molta cura de tots aquests detallets perquè soni tot ben empastadet. I, alhora, també es crea una comunitat entre nosaltres tres, una mena de xarxa a l'hora de cantar, cosa que em relaxa i m'ajuda perquè jo no em reconeixeria com a cantant solista.

C.F: A més, crec que la veu com a instrument va molt amb tota la nostra filosofia, fruit d'una projecció molt personal i interior, molt espontània i natural perquè és allò amb què parlem, encara

que al darrere també hi ha una feina, un interès i un bagatge.

A més de tres veus diferenciades, també utilitzeu tres variants dialectals del català.

S.M: No va ser buscat [Riu], però va coincidir d'aquesta manera i ens agrada comunicar-nos cadascuna amb la seva pròpia manera de parlar. Per aquest motiu, si fem un tema mallorquí intentem cantar les tres en aquest dialecte perquè empasti tot bé.

C.F: Volem ser molt curoses amb la sonoritat, i la fonètica és també una eina per cantar. És evident que si és un projecte musical que vol cuidar l'arrel, una manera de fer-ho és amb la llengua. Cantar cadascuna en el seu dialecte ens acostava a la nostra terra i la nostra història. És una mostra de generositat cap als habitants dels territoris de parla catalana.

A quin públic creieu pot arribar més fàcilment la vostra música?

S.B: No és una música *mainstream* ni pensada per vendre. El que fem és per a oïdes i cors amb una sensibilitat en sintonia amb la música tradicional, i sembla que cada vegada hi ha més gent que sintonitza amb les arrels.

C.F: Hi ha la mentalitat que la gent jove ha de ser *mainstream*, però hi ha joves, com nosaltres, que no ho són necessàriament. Podríem dir que **Marala** fa música per a gent de totes les edats que no sigui *mainstream*.

Marala Foto: Jordi Ortola i Miriam Ribes